

Pastúškin :

Vojno poročilo.

Četrto leto vojne. Pod večer
me k poročilu žene skoz kostanje
vsak dan boleštnejše pričakovanje.
„Nič novega,“ tako trdi kurir.

Nič novega: smrt nadaljuje pir,
in danes kakor včeraj isto klanje,
umiranje, stotisočev ječanje.
Četrto leto vojne . . . Kdaj bo mir?

Nič novega — le smrt bo vedno žela;
in če bo tudi milijone let
grmadilo človeštvo svoja dela,

nič novega ne bo več videl svet;
le kogar danes krogla je zadela,
on gleda v novo, starega otet.

Smrt moža.

Stal je med nami mračen in močan,
krog sebe sužnjem snemal je okove,
prostosti koj okusil je sadove:
nadvse slovesno bil je kamenan.

Trobojna, rdeča, črna jata vran
mrliča razkljuvala je v vetrove,
nad jatami samotna duša plove,
očita, toži in ne more stran.

Nam taka tožba duše ne pretresa,
življenje je umiranje, ne boj;
mi, bratje, zamašimo si ušesa

in pazno se motrimo med seboj:
če zrastel kdo bi više pod nebesa,
mi glavo mu odrobimo takoj.

Je že temnejša - stisari ~ nep

Novemu poetu.

Al pomniš one bolno lepe dni
vrvečih sanj, začetnega spoznanja,
mladostnih borb, nadej, omahovanja,
še lepše, še bolestnejše noči?

Joj, to smo takrat mrko se razšli:
meglè naj svoje vsak si sam razganja,
in sam naj kleše svoja si spoznanja —
kar bo kaj prida, se že zaiskri.

In zdaj prihajaš ti. Blesteče nade
in upov vate nič ne sramotiš,
lepo dviguješ svoje nam zaklade.

Še čaka te Kalvarija in križ,
a preizkušene moči so mlade:
vstajenje tudi vselej doživiš.

med vojno" jo ~ novemu"

Zdaj.

Zdaj pne jasnina se nad nama,
škrjančki vanjo pikajo,
jo v bisernih, zvenečih kosmih
na naju sipljejo.

Zdaj, ljubica, zdaj vsa si moja;
o Bog, trenotek ta mi zdaj,
da vekomaj verujem vate,
raztegni v vekomaj.

..... Cisto jasna pesem